

LA PAU

Voldria penetrar , dins el Cervell de l'home,
que digui amb bona lletra i mots amistançats,
que lluita per la pau, amb d'intenció més bona,
i porta a l'espatlla canons carregats.

Saber voldria, que si quan diu que estima,
té la coneixença del verb estimar,
car no puc comprendre, que sigui tan fina,
del bé la cuirassa, per voler matar.

Benaurat el poble, que trenca cadenes,
en pro, d'aquesta joia, que és la llibertat,
com serà beneïda, la sang de les venes,
d'aquells que s'obliden sempre de maldat.

La pau no vol saber de venjances ni odis,
no vol baralles, ni jocs de ganivets,
la pau és respecte, l'oblidar agravis,
i junta amb els deures, respectar els drets.

Sortir al carrer, ple de goig i esperança,
bo i desitjant de cor, un bon dia a la gent,
i veure que tothom, et posa confiança,
omplint de gaubança qualsevol moment.

No vol pas la pau, malviure amb malícia,
sentint el fals goig, d'un enganyós present,
només vol veritats, puresa i justícia,
i ànimes netes, sense remordiment.

No cal embriagar-se amb coses baladreres,
ni somniar riqueses, amb pompa i majestat,
si hem d'enemistar-nos per unes quimeres,
caldrà abrigar-nos, de pobresa i bondat.

Si algun dia l'home, sobre el camp de batalla,
sap passar l'arada, i cremar canons,
canviant les armes, la cuirassa i la malla,
i d'un lloc de guerra, fer lloc d'il·lusions.

Quan vulgui comprendre, que les fronteres,
no marquen les classes, llengües ni colors,
s'adoni bé que els homes com feres,
malmeten amb ràbia, el que sols vol amors.

Potser una fibra del seny es desvetlli,
i amb mans al timó, al món sap portar a port,
malgrat el que es digui, s'arregli o s'espatlli,
la clau de la pau, serà sempre l'amor.

ESTEVE PERICH SALA